

név: iskola: oszt.:

2023 - 2024

5.-8. osztály

4. forduló

Goldberg Emília: Vác Irénnek vége!

„Az igazán érdekes dolgok a sulin kívül kezdődnek. Ezt mindenki tudja.”

ifjúsági regény (részlet)

Budapest: Pagony Kiadó, 2022

1) Mi történt a szemüveggel?

.....

.....

.....

2) A lányok szerint Eszter mikor kezdett furi lenni?

.....

3) Ha figyelmesen olvastál, tudod, melyik szereplőre gondoltunk. Írd le a nevét a vonalra!

A főszereplő szelleme (a világon a legidegesítőbb):

Lány, akin neonsárga pulcsi volt:

A főszereplő, aki elmeséli a történetet és van egy baglyos pulcsija is:

A colos; a lányok szerint „tök égő arc”:

Iszonyatosan poénos dolgokat szokott mondani:

A főszereplő „fiúja”:

4) Eszter milyen tök durva dolgokat csinált a suliban?

.....

.....

5) Húzd alá, melyik szó nem illik a mondatba, és írd fölé a helyeset!

Itt vagyok egyedül a törött telómmal egy tök idegen helyen, és fogalmam sincs, hogy mit tegyek.

Amikor Anyával voltunk farmert venni, egyik sem tetszett, végül Anya választott helyettem.

Bevágatok , és nagy megkönnyebbülésemre ott áll Dezső a sarokban, mint egy nagy bogár.

Éppen a képzeletbeli macskámról beszélgetek a házi rémemmel.

6) Kamu vagy igaz?

Eszternek van mobilja, csak otthon hagyta.

A lányoknak a szemüveg a kedvenc „Eszter-cuccuk”.

Eszter és a fiúja a vécében bujkált a tanárok elől.

7) Szerinted miért füllentett Eszter?

.....

.....

.....

.....

.....

8) Mit jelentenek a szavak? Írd le a saját szavaiddal!

plázacica.....

.....

kamu.....

sztájling.....

.....

kisvártatva

Következő (5.) feladatlap: 2024. január 23-án, kedden
A feladatlapokat letölthetitek a www.bekesikonyvtar.hu oldalról.

14. fejezet

RECCS!

Már a bejárat után közvetlenül elváltunk Dezsővel. Azt mondta, hogy nézelődni fog egy könyvesboltban a földszinten, és kávéztatni a harmadik emeleti étteremsoron, ha esetleg szükségem lenne rá. Miután Magnus sajnálatát fejezte ki, hogy ő nem Dezső szelleme, mert a könyvesboltos-kávézós programra sokkal szívesebben menne, szétváltunk. Simán eljöttem volna ezzel a busszal egyedül is. Természetesen leveszem a szemüveget, amit Anya a lelkemre kötött, hogy ne csináljak, és félvaksin felcsörtetek a lányokkal megbeszélt helyszínre. Hát ott nincsenek. Biztos nem jöttek el, átverték, és most is rajtam röhögnek valahol. Igen, ez az én formám, én szerencsétlen...

– Vagy csak nem vártak rád tíz percnél tovább, és inkább elindultak valamerre nélküled – mondja Magnus, miközben megpróbál felfelé menni a lefelé menő mozgólépcsőn.

– Most mit csináljak? – sziszegem oda a fogam között, miközben azt figyelem, hogy nem néz-e valaki, amiért magamban beszélek.

– Mit tudom én! Mit terveztetek csinálni?

– Passz. Nem is kérdeztem. Biztos boltokban mászkálni, vagy valami ilyesmi. Még sosem csináltam ilyesmit senkivel.

– Na, akkor indulj, nagyokos! Keresd meg őket! Biztos itt vannak valamelyik boltban.

– Kösz szépen! Legegyszerűbb, ha leülök ide, és megvárom, amíg erre jönnek – huppanok le a pláza egyik kényelmetlen foteljába, miután mindent körbejárva nem találom őket sehol. – Jajnejajnejajne! – pattanok fel úgy, mint akibe áramot vezettek. – A szemüveg! Az a rohadt szemüveg!

– Mi van vele? – kérdezi plázacicákat imitálva Magnus.

– Betettem ide a farzsebembe – odanyúlok, és eltorzult arccal veszem tudomásul, hogy nagy baj történt.

– Teljes farszélességgel ráültél? – röhög a világ legidegesítőbb szelleme.

– Igeen. Nézd! – veszem elő a teljesen tropára ment szemüveget. – Meg lehet csinálni valahogy?

– Te most viccelsz, ugye?

– Anya állatira ki fog akadni!

Lassan, de biztosan érzem, hogy úrrá lesz rajtam a kétségbeesés. Itt vagyok egyedül a törött szemüveggel egy tök idegen helyen, és fogalmam sincs, hogy mit csináljak.

– Keresd meg a colost! Ő majd segít – mondja Magnus kisvártatva.

Bár ő az utolsó alak, akivel most szívesen lennék, Magnusnak igaza van. Meg kell találnom Dezsőt, hogy ezt a szemüvegdolgot megoldjuk. Azt mondta, hogy lent kávézik, aztán fent lesz a könyvesboltban. Vagy fordítva? Jaj, nem emlékszem! Most akkor mit csináljak? Lebotorkálok a földszintre, ahol a kismillió különféle üzlet között végül nagy nehezen megpillantom a könyvesboltot. Bevágatok, és nagy megkönnyebbülésemre ott ül Dezső a sarokban, mint egy nagy pók.

– Na, mizu? – kérdezi egyből, ahogy meglátja a gyalázatos arckifejezésem. – Hol vannak a többiek?

– Nem tudom.

– Hogyhogy?

– Nem találom őket. És közben lett egy kis baj is – és ezzel odanyújtom a gyalázatos állapotban lévő szemüveget.

– Ó! – feleli Dezső valószínűtlenül mély hangon. – Ez kilapult.

– Anya meg fog ölni.

– Azt azért kétkem.

– Nem tudjuk valahogy megjavítani? – kérdem kétségbeesve.

– Hm... Az ilyen... „szuper” helyeken, mint amilyen a pláza, minden van. Hátha van szemüveges is, ahol meg tudják javítani – mondja Dezső kis gondolkodás után.

Csodával határos módon az információs táblán találunk egy optikát, és elindulunk a mozgólépcsők tekervényein, egészen fel, a legfelső szintre. Az optika nagy és tágas, rengeteg eladóval, tükörrel és szemüveget vásárolni akaró emberrel.

– Mennyi szemüveg! – kiáltom el magam. – Amiben anyával voltunk, az nagyon kicsi volt – mondom Dezsőnek, miközben arra a poros, nagymamás szemüvegekkel teli kis kuckóra gondolok, ahol ezt a rémes szemüveget vettük.

– Én is egy olyanba járok, imádom a kicsi, meg-hitt üzleteket – mondja Dezső, miközben megpróbál levadászni egy ott dolgozó segítőt. Magnus a nulladik percben ráveti magát az extréménél extrémebb darabokra, és a mindenhova kihelyezett tükrök előtt produkálja magát.

– Uram, maga nagyon jóképű! – szólítja meg a tükörképét. – Köszönöm, kislány, tudod, a korral egyre jobban nézek ki. Így, a háromszáz környékén azért nem magától jön ám össze. Sokat kell érte tenni, plusz alvás és hidratálás...

– Elnézést, hölgyem! – mondja Dezső az egyik eladónak végül.

– Igen, miben segíthetek? – kérdezi egy fiatal lány egy irtó vagány szemüveggel az orrán.

– Történt ezzel egy kis baleset – nyújtja át Dezső a szemüveget.

– Ó! Nézzük, mit tehetünk érte!

Tekintetem közben a kirakott szemüvegekre téved. Nem tűnnek annyira rémesnek. Sőt, azon a lányon egészen jól néz ki az övé.

– Elég durván deformálódott – mondja kicsit később az eladó Dezsőnek.

– Javítható?

– Megnézzük, hogy mit tehetünk, de egy kis időt igénybe vesz. Addig foglaljanak helyet! – mutat az egyik sarokban elhelyezett bársonykanapék felé a szemüveges lány.

– Remek, köszönjük!

Próbálok nem türelmetlenné válni, miközben legszívesebben azonnal Boriék keresésére indulnék. Ehelyett elindulok az üzletben, és megnézem közelebből a szemüvegeket. Magnus még mindig önmagával beszélget, és az arcápolási szokásait taglalja.

– Hogy itt mennyi jópofa szemüveg van! Láttad őket? – kérdezi Dezső, amikor elunva a nézelődést, végül mellé szegődöm a kanapéra.

– Az enyém iszonyatosan ronda – zúdul ki belőlem.

– Miért ezt választottad?

– Amikor Anyával voltunk szemüveget venni, egyik sem tetszett, végül Anya választott helyettem.

– Megértem, hogy nem tetszett egyik sem. Nagy változás ez, az embernek meg kell szoknia.

– Hát nekem nem sikerült. Utálom, úgy ahogy van. Tök égő. Már bánom, hogy nem választottam akkor

egy menőbbet. De eszembe se jutott, hogy mindennap hordanom kell.

– Anyukádnak már mondtad?

– Nem mertem. Biztosan nagyon drága volt.

– Kész! – szakítja félbe az eladó a társalgásunkat, és a kezembe nyomja a szemüveget.

– Mivel tartozunk? – kérdezi Dezső zavartan.

– Semmivel! De a kis hölgynek meg kell ígérnie, hogy legközelebb jobban vigyáz rá, mert még egy ilyet nem él túl, az tuti.

– Köszönjük szépen! – mondjuk szinte egyszerre Dezsővel, majd távoznak.

Felteszem az iszonyatosan gyűlölt szemüveget, és a kép azonnal kitisztul. Búcsúzóul belenézek az optika ajtajánál lévő tükörbe, és valahogy nem is tűnik olyan rémesnek, mint ahogy eddig láttam. Jó, nem egy trendi darab, de végül is kit érdekel? Ez csak egy szemüveg.

– Hadd maradjaaaaak! – könyörög Magnus.

– Megkeressük a lányokat? – veti fel bizonytalanul Dezső, mire én hasonlóan bizonytalanul bólintok.

Miközben Magnus a magasból szemléli a terepet, mi suta léptekkel, de bizakodva indulunk a várszerű épületszörny meghódítására.

– Nem akarsz enni valamit? – kérdezi végül, több mint fél óra elcsigázott bóklászás után.

A fejemet rázom.

– Semmi sem úgy jön össze, ahogy akartam... Hülye szemüveg... – tör ki belőlem végül.

– Sajnálom – mondja Dezső. – Gyere, együnk valamit, aztán kitaláljuk, mi legyen!

– Jó.

Már majdnem megettük az éttermeknél vásárolt sült krumplit, amikor egyszer csak ismerős fejek tűnnek fel a távolban.

– Ott vannak! – kiáltom izgatottan.

Integetni kezdek, mire a lányok elindulnak az asztalunk felé. Milyen menők. Hannán neonsárga pulcsi van, Bori talpig feketében. Éppen nevetnek valamin a telefonjukba mélyedve. Biztos nagyon vicces. Bori iszonyúan poénos dolgokat szokott mondani.

– Elmenjek? – kérdi Dezső.

– Nem kell – mondom kis gondolkodás után.

– Jó.

15. fejezet

A RÚT KISKACSA

– Hát ti? – kérdezem már messziről, miközben próbálok feltápáskodni az asztal és a szék közötti szűk helyen.

– Beültünk moziba. Írtuk is, hogy bemegyünk – mondja Liza, miután utolsót szürcsöl a mozis üdítőspohárból.

– Miért nem vártatok meg? – kérdezem kicsit ingerülten.

– Kezdődött a film, nem tudtunk tovább várni, bocs! – mondja Bori flegmán. – Nem olvastad az üzi-jeinket?

– Nem, mert Anyukám, az a drága lélek, nem vesz nekem mobilt! Szóval nem, nem, nem olvastam, a fenébe is! Itt köröztem egy órán keresztül, a szemüvegemet kis híján eltörtem, és az egész úgy volt rossz, ahogy csak lehetett – mondom képzeletben. A valóságban csak annyit tudok kinyögni, hogy:

– Ja, otthon hagytam a telómat.

– Ú, szegény! – mondja Liza. – Már azt hittük, nem is jössz.

– Ja, tök rossz lett volna! Na, körbenézünk? – kérdezi Hanna.

– Naná! – jelenti ki Bori.

Nagy nehezen kikászálódok, és elindulunk. Én és a lányok. A lányok és én. Lehetne-e ennél jobb valami? Hiányoztam volna nekik, ha nem jövök! Vártak, és számítottak rám. Szinte hihetetlen. Bár mindent Magnusnak köszönhetek, ő nem olyan lelkes, mint én.

– Ki volt az a pasi veled? – kérdezi Liza, amikor hallótávolságon kívül kerülünk Dezsőtől.

– Ja, senki – felelem. – Anyám egy ismerőse.

– Tök égő arcnak tűnik – mondja Bori, mire mindenki nevetni kezd.

– Jah, hát csak rá kell nézni! – kontrázok rá én is, magam sem tudom, miért.

– Úristen, elhoztad a szemüvegeeeed! Ez a kedvenc „Eszter-cuccunk”! – nevet Hanna. – Annyira... cuki!

És tényleg. A szemüveg rajtam maradt a nagy izgalomban.

– Ja, ez? Nagyon utálok. Anyámmal már megbeszéltem, hogy lecserélem – füllentem teljes nyugalommal, és közben leveszem a szemüveget.

Magnus azonnal tátogni kezd, hogy „már megint kamuzol!”, amit én próbálok figyelmen kívül hagyni, bár őszintén szólva nagyon zavar.

– Hadd próbáljam fel! – kapja ki a kezemből Bori. Ahogy felpróbálja, rögtön elindul a visító vihogás. Bori szelfit csinál, a többiek bátorítják, én pedig csak

kapkodom a fejem. Ezt most azért csinálják, hogy piszkáljanak, vagy tényleg tetszik nekik? Aghhh! Nem merem megkérdezni.

– Ha lesz másik, ezt nekem adod? – kérdi Hanna, látszólag tök komolyan.

– Stipistooooop – kontráz rá Liza.

Na most mit mondjak? Hogy igen, vagy hogy nem? Rémes!

– Menjünk be! – mutat Bori az egyik boltra, ahol hangos zene szól, én meg próbálom követni az eseményeket, és figyelmen kívül hagyni Magnust, aki azonnal a kopasz próbababákkal kezd flörtölni. Rengeteg ruha mindenhol. Én általában sötét színeket hordok. Érthető okokból. Nem akarom felhívni a nem túl előnyös alakomra a figyelmet. Legtöbbször a baglyos pulcsimban vagyok. Csak akkor váltok, ha Anya már emelt hangon kéri, hogy cseréljem le, mert koszos. Ezek a lányok meg... annyira mások, mint én. Ők mindennap másik ruhában jönnek suliba. Bori öltözik a legjobban, de Liza és Hanna ruhatára is eszméletlen.

– Hú, de menő! – mondja Hanna a csupa felsőkkel teli polcra. Szerintem veszek egyet – bök rá a legszebb, lila alapon fehér mintás pólóra. – Nevelőapám adott egy csomó pénzt végre.

– Ja, tök menő! – mondom én is, bár tudom, hogy Anya kábé megölne, ha meglátna egy ilyen haskivilantós cuccban.

– Tök jól állna rajtad!

– Hát... én ehhez túl köv... nekem nem előnyös, nem? – kérdem bizonytalanul.

– Jaj, szerintem nem kell folyton takargatnod magad! Tök jól nézel ki! – mondja Liza.

– Kéne neked egy új sztájlíng! – jelenti ki Liza.

– Egy mi? – kérdem bizonytalanul.

– Hát pár új cucc, ami tükrözi az egyéniségedet – válaszol Liza helyett Hanna lelkesen.

– Ja! Tök állat lenne, mint a filmekben, a rút kiskacsból egy tök trendi csajt faragnánk! – mondja Bori.

– Hú, elképzelem a fiúk arcát, ha Eszter megjelenne talpig átalakulva – vihog Liza.

– Igeeen! Csinálhatnánk egy „előtte, utána” sorozatot.

– Azta!!! Azzal tarolnánk!

Hirtelen elkomolyodom. Már minden világos. Én vagyok a rút kiskacsa, ők meg a hattyúk. Egyszerű ez. Ők trendik, én meg nem. Ők tudják, mi a divat, én meg nem.

– Amúgy is, most a husi a divat! Tele a net most a teltebb lányokkal – kiáltja a gatyák között válogató Bori, amikor meglátja, hogy valami nem stimmel nálam. – Szerintem tök csini vagy!

– Bocs, nem tudtam! Azt tudtam, hogy minden nap leröfíztetek, meg a külsőmön viccelődtetek, hogy a céltáblátok vagyok évek óta, hogy a ruháim nem tetszenek, és amúgy sem tükrözik a megsztájlíngolt

egyéniségemet vagy mimet – mondanám szívem szerint, de csak egy kényszeredett mosolyt tudok helyette magamra erőltetni.

– Naaaa, próbáld fel, és vegyünk mindketten! Olyanok lennénk, mint elsőben, emlékszel? Egyformában jártunk – biztat továbbra is Hanna, és a kezembe nyom a pólóhalomból egyet.

Na igen. Emlékszem. Az még a válás és Irénke előtt volt.

– Tényleg! Milyen kis cukikák voltunk! – mondja Bori. – Nem is tudom, mikor kezdtél olyan.... már bocsi, hogy ezt mondom, de furi lenni.

– Talán másodikban vagy harmadikban – veti oda Liza. – Amikor elhagytuk osztálykiránduláson – vihognak össze kajánul mindhárman.

Én már csak örökre az a zakkant maradok ezeknek a lányoknak, akit elhagynak osztálykiránduláson, akin egy évig nevetgéltek, mert elmesélte, hogy van egy képzeletbeli kutyája, az a lány, aki mindent elhagy, elfelejt, akire közösen lehet röffenteni a legváratlanabb helyzetekben, és akire Irénke is totálisan pikkel...

– Akkor Lassie nem is volt igazi? – kiáltja Magnus az egyik baba mellől. – Pedig szerintem egész jó kutya volt.

Tessék! Éppen a képzeletbeli kutyámról beszélgetek a házi szellememmel. Mi ez, ha nem FURA? Örökre kívülálló maradok. Ezen már semmi se változtathat.

– De az a lényeg, hogy most újra tők közel kerülünk egymáshoz, és hogy már nem vagy „fura”, illetve egy kicsit, de a jó értelemben! Ami menő! – harsogja Liza a táskakínálatba merülve.

– Szegény kis Lassie, csak kitaláltak... – zokogja tele Magnus az egyik baba szoknyájának szélét.

Mi van? Hogy én? Ezek rólam beszélnek? Én menő? Hallja ezt valaki még rajtam kívül? Ez most tényleg valóság?

– Jaj, dehogy is vagyok menő! – mondom hitetlenkedve.

– Deee! Tök durva dolgokat csinálsz! Felmászol a tetőre, óra alatt találkozgatsz a fiúddal! Ez a legmenőbb dolog, amit mostanában hallottam – lelken-dezik Hanna, amire mindenki helyesel.

Na, igen... A fiúm...

– De én... – próbálom erőtlenül elmondani az igazat immáron harmadszorra az ominózus nap óta. – Nekem nem...

– Jó, tudjuk, nem a fiúd. Még! – nevetnek össze a lányok, miközben nekem valami nagyon kellemetlen, bizsergésszerű fut végig a hátamon. – Csak kézen fogva jártok az órák alatt.

– Peeersze! – kiabálja Magnus, aki éppen az orrát fújja a sálak szekciójánál.

– Ja, meg a vécében bujkáltok a tanárok előtt! – visítja oda Liza a bolt másik végéből. – Űristen, ez mennyire romantikus már!

– Igeeen, annyira romi! – szipog Magnus. – Csak kár, hogy KAMUUU!

Na igen, lehet, hogy kicsit túloztam, amikor ezeket előadtam nekik, de igazából nem direkt csináltam. És tulajdonképpen nem is hazudtam. Annyira. Ők kérdeztetek, én meg mindenre igennel válaszoltam. Egyik füllentés hozta a másikat.

– És még a tetőre is felmentetek együtt!!! – lelkesedik Liza a legnagyobb hazugságon.

– Jaj, Eszter még el se mondott mindent, kislányok! A legnagyobb kamuját még tartogatta idáig. Most viszont... ohtejóég, én lehetek az első, akitől megtudhatjátok. Ő meg a hömüveges kis barátja össze is házasodtak a tetőn! Ííííí! – visít Magnus a próbafülkék felől.

Na jó, ha fülön csípem, megkapja a magáét ez a szemtelen disznó.

Nem, nem házasodtunk össze. Mondjuk, az se igaz, hogy a tetőn voltunk.

– Meg a vécében sem bujkáltatok...

Igen, egy szó sem igaz az egészből, de képtelen vagyok elmondani nekik, hogy az egész hazugság. Most, amikor kezdenek végre jól menni a dolgok... Amikor én is menő lehetek.

Nem tudom, hogy miért mondtam, amiket mondtam, és hogy lett a Sós Balázssal való egyszerű, pár szavas beszélgetésből ez a sok minden, de szerintem a fantáziám az oka. Gitta nagymimnak igaza volt. Néha kicsit túl élénk.